Pelėdžiukas

Gabių vaikų klubo laikraštis

Nr. 14 **2015m. pavasaris**

Šiame numeryje:

- Padėka Lietuvai už 25-erius laisvės metus
- Lietuvių kalbos savaitė gimnazijoje
- Jaunųjų kūryba
- Sveikiname olimpiadų ir konkursų nugalėtojus
- Gabių vaikų klubo nominacijos

Kovo 11-osios minėjimas gimnazijoje

Šiemet gimnazija, minėdama Lietuvos Nepriklausomybės 25-erių metų sukaktį, organizavo ypatingą flashmobo akciją „Padėka Lietuvai“. Akcija vyko 2015 03 10 dieną gimnazijos fasadiniame kieme prie Trijų pelėdų skulptūros. Akcijoje dalyvavo 9- 12 klasių „Rasos“ gimnazijos gimnazistai, mokytojai ir pradinių klasių mokiniai iš Kauno „Atžalyno“ vidurinės mokyklos. Bendruomenė šoko flashmobą pagal VDU „Rasos“ gimnazijos abiturienčių Gretos Liutkutės ir Viktorijos Miškinytės pačių sukurtą dainą „Mano Lietuva“. Gyvai dainą atliko gimnazijos abiturientų orkestras, dainavo gimnazijos solistės Ieva Ščerbinskaitė, Viktorija Miškinytė ir Agnė Medėkšaitė. Aktorius Arūnas Žemaitaitis skaitė Anastasijos Jagafarovos esė „Padėka Lietuvai”. Į aikštę iškilmingai buvo įneštos dvidešimt penkios Lietuvos valstybinės vėliavos, į dangų paleista tūkstantis geltonų, žalių ir raudonų balionų, simbolizuojančių Lietuvos laisvę.

Kodėl esu dėkinga už laisvą tėvynę?

Laisvė – tai galimybė nekliudomam išreikšti save, nebijant neigiamo aplinkos poveikio, galimybė daryti tai, ką nori ir ką mėgsti. Mano kartai tai skamba visiškai įprastai - juk tai prigimtinė žmogaus teisė. Šiandien mes turime šimtus galimybių siekti savo užsibrėžtų tikslų ir įgyvendinti savo svajones. Galime keliauti po Europą, pažinti naujus kraštus, išvykti mokytis į prestižinius užsienio universitetus. Sunku patikėti, kad vos prieš tris dešimtmečius, mūsų tėvai ir seneliai galėjo apie tai tik pasvajoti. Keista, ar ne? Įsivaizduoti šalį, kurioje užaugai, sukaustytą grandinėmis, tėvus ir senelius, negalinčius laisvai pasakyti, ką galvoja, kalbėti apie laisvę, minėti Nepriklausomos Lietuvos vardą. Ką jau kalbėti apie maisto ir rūbų deficitus parduotuvėse, kai dabar lentynos lūžta nuo prekių gausos. Štai kodėl labai dažnai mes nustojame vertinti tai, ką turime, pamirštame, jog laisvė - tai turtas, kurį turime branginti, nes mūsų artimieji už ją kovojo ne tam, kad ši būtų pamiršta. Dabar, kai laisvė ir taika tapo tokia trapi, mes turime būti ypač dėkingi už tai, ką turime, nes, gerai pagalvojus, kas mes būtume, jei prarastume savo laisvę... Su ja neabejotinai pradingtų ir dalelė mūsų pačių. Pažvelkime į garsius rašytojus, kūrusius sovietinės okupacijos metais - vienintelis dalykas, padėjęs jiems išlikti savimi, neprarasti žmogiškumo, buvo laisvės idėjos puoselėjimas. Ir mes, tik nešiodami širdyse savo tėvynės laisvę, galime tapti visaverčiais žmonėmis. Aš dėkoju Lietuvai už tai, kad ji man suteikė galimybę būti laisvai, nes laisvas žmogus yra gyvas žmogus, o tik būdamas gyvas gali siekti savo svajonių ir skleisti gyvybę bei pozityvumą. Nenustokime dėkoti už tai, kas daro mus savitais. Nenustokime sakyti ačiū už laisvą tėvynę.

Agnė Medėkšaitė, 4e

Padėka Lietuvai už 25-erius laisvės metus

Paukštelis, uždarytas į narvelį, negali vykdyti savo dangiškų kelionių – skristi. Tarpai tarp narvelio grotų per siauri ištrūkti. O juk dabar neišnaudojami paukštelio sparnai – tai jo esybė, vienintelė priemonė keliauti per beribį pasaulį. Todėl kas atsitinka? Jam belieka iš gilumos atsklindanti giesmė, nes tik garsas pasirodo galįs prasiskverbti pro siaurus narvelio tarpus. Ši giesmė – tai šaukimas į laisvę. Joje surinkti tavo vidiniai pokalbiai ir slapčiausios, neatimamos mintys. Tačiau vis dėlto giesmė sklinda tokioje uždaroje erdvėje, o ne bekraščiame danguje.

Lietuvoje jau 25-erius metus skraido laisvi paukščiai ir nenustoja giedoti. Ir aš esu dėkinga šaliai, po kurios dangumi gyvenu. Aš neketinu kalbėti apie istorinę praeitį, lyginti okupuotos Lietuvos situacijos su dabartimi. Nebuvau to istorijos etapo dalis, nejutau ir jos buvimo. Tačiau Lietuva, kurioje augau aš, padovanojo man nerūpestingą, laimingą, svajoti išmokiusią vaikystę, kokios vertas kiekvienas pasaulio žmogus, taip pat galimybę kalbėti senąja lietuvių kalba ir ja didžiuotis bei sutikti įvairių žmonių, kurie suformavo mane kaip asmenybę.

Lietuvoje niekada nesijaučiau esanti narvelyje. Galiu išskleisti savo sparnus išnaudojant savo gabumus, išpažįstant savo mintis. Aš jaučiu laisvę aplink mane. Aš žinau, kad giesmė manęs niekada nepaliko.

Anastasija Jagafarova, 4e

Laiškas Lietuvai

Brangi Lietuva,

jau seniai tau nerašiau. Atleisk... Mane užspaudė kasdienybės rūpesčiai: dvylikta klasė, egzaminų grėsmė, blogas oras, kontrolinis, nesuskambėjęs žadintuvas ir urzgiantis pilvas. Kodėl gyvenimas turi būti toks sunkus? Nors geriau pagalvojus, dabar truputį gėda dėl to, ką parašiau. Juk būna ir kur kas sunkiau. Jauni vaikinai ir vyrai palieka šiltus namus ir mylinčias šeimas. Su ginklu rankose išeina į šaltus ir tamsius miškus. Į naujus namus ir į naują šeimą. Dėl ko? Dėl tavęs, kad galėtum būti laisva. Tūkstančiai žmonių, visai mažų, jaunų, vyresnių ir greitai mirsiančių, išvežami ir įkalinami. Dėl ko? Dėl tavęs, nes norėjo, kad būtum laisva. Šimtai žmonių, šaltą žiemos naktį, tuščiomis rankomis, tačiau pilnomis širdimis vilties ir tikėjimo, stoja prieš tankus ir šautuvus. Dėl ko? Dėl tavęs, kad pagaliau taptum laisva. Tada suvokiu, kad nevertinau to. Nevertinau, kad galiu būti laisva. Kad Tu esi laisva. Tačiau dabar tai suprantu. Ačiū tau už tai, už galimybę žinoti, kas yra laisvė.

Su meile, Ugnė

Ugnė Gervickaitė, 4e

Lietuvių kalbos savaitė

Kovo mėnesį gimnazijoje vyksta tradicinė lietuvių kalbos savaitė, skirta knygnešio dienai (kovo 16 d.). Vyko perskaitytų Knygų iliustracijų paroda, Jaunųjų kūrėjų popietė, Knygų mugė, Tarmių kiemelis, Dzūkės svetainė, Literatūrinio kryžiažodžio konkursas, kurį laimėjo Monika Budrikaitė, 4b.

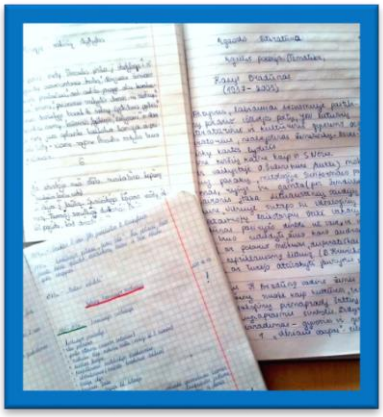

Tvarkingiausio sąsiuvinio konkurse dalyvavo 30 gimnazistų. Gimnazijos fojė ant stalo buvo išdėlioti ne tik lietuvių kalbos, bet ir istorijos, biologijos, matematikos, geografijos sąsiuviniai. Lietuvių kalbos mokytojų bei 1c klasės gimnazistų komisija išrinko nugalėtojus. Buvo paskirta po dvi prizines vietas: I Gabija Kaluževičiūtė, 4h ir Elžbieta Linkutė, 3f; II Ieva Gerulaitytė, 3e ir Anita Monkevičiūtė, 2c; III Ieva Pociūnaitė, 2e ir Ieva Rainytė, 1h. Dėkojame visiems dalyviams. Tikimės, kad visų ,,Rasos" gimnazistų sąsiuviniai bus tvarkingi.

Lietuvių kalbos mokytoja Laimutė Žukauskienė

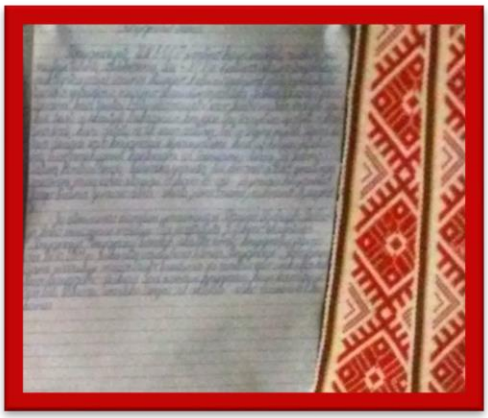

Dailyraščio konkurse kvietėme dalyvauti 1-2 atstovus iš klasės. Dalyvavo 30 mokinių. Dailyraštis – aiškia (lengvai įskaitoma) ir gražia rašysena rašytinėmis raidėmis parašytas raštas. Dailyraščio konkurso tikslas – ugdyti taisyklingo, aiškaus ir estetiško rašymo įgūdžius. Dailiojo rašto darbas rašomas ranka, rašytinėmis raidėmis rašaliniu parkeriu mėlynu rašalu. Gimnazistai visą savaitę turėjo galimybę rinkti dailiausią darbą pagal tokius vertinimo kriterijus: lietuviškų rašytinių raidžių taisyklingumas, rašto aiškumas ir tolygumas, darbo estetika, atidumas ir kalbos taisyklingumas. Dailyraščio konkurso nugalėtojai: I Sandra Karnilavičiūtė, 1c; II Gabrielė Zaguskytė, 4d; III Gabrielė Sejonaitė, 1b ir Gintarė Rumšaitė, 2a.

Lietuvių kalbos mokytoja Asta Viliokaitienė

Jaunųjų kūrėjų popietė

Kiekvienais metais į šį renginį susirenka nenumatytas kūrėjų skaičius, nes vieni dar neišdrįsta pasiskelbti, jog rašo, o kiti jau būna baigę mokyklą ir kuria kitose erdvėse. Kūrėjų popietėje dalyvavo ir pradedantys rašyti, ir tie, kurių tekstai jau ne kartą buvo spausdinami

laikraštyje bei skaitomi įvairiuose gimnazijos renginiuose. Išgirdome eilėraščių, prozos ir satyros pavyzdžių. Linkime visiems įkvėpimo ir kūrybinės sėkmės.

Lietuvių kalbos mokytoja Rita Rakauskaitė

Artur Korostij, 1a

Svajonė

Tai tiktai maža svajonė,
Dar viena dalis dėlionės –
Ji išsiskleidė kaip rožė,
Matėsi žiedų raudonis.

Tai tik dar viena naktis –
Gal ir ta pilka diena.
Dar vis dega ta ugnis –
Ji švelni, rami, tyra...

Aš matau žaliuosius klonius,
Saulėn ištiestas rankas,
Juodą antklodę užklojus
Šviesą pakeičia tamsa.

Vis dar regis tuščias takas,
Medžiai supasi šalia –
Vėl tas pats miglotas ratas
Sukasi tyliam šile.

Štai rašau tą pačią natą
Su melodija gražia:
Aš jaučiu – širdis man plaka,
Sėdžiu, rymau po egle.

Kurgi ta vaiski svajonė?
Kur viltis neprarasta?
Kur netikros abejonės?
Kam gi ta skaudi klasta?

Gal nereikia tų dvejonių –
Gal išties per daug sunku...
Kiek veidų liūdnų raudojo –
Juos matyti man graudu.

Aš žinau – beveidžiai bijo,
Sako, saugok, ką turi.
Bet tiesos jie nesuprato –
Darome klaidų visi.

Tai tik raidės, ryškūs žodžiai,
Sąmonė rimties pilna.
Na, nelemta man nutolti –
Aš arti, aš vis dar čia.

Visos sraunios, lėtos mintys
Teka džiūstančia upe,
Valtys nebegali irtis –
Liks tiktai tuščia vaga.

Klausiu pilko horizonto,
Kurgi jo spalvų gama,
Bet jis paprastai atsakė:
Šiandien dar ne ta diena.

Mes vis laukėm, laikas bėgo,
Grojom dieną mintyse
Ir svajonę netikėtai
Radom ryto šviesoje.

Rūta Savickaitė, 4h

***

Aš lėlė, mano kūnas tik daiktas.
Mano žodžiai – lentynoj tyla,
Mano juokas – tai žaidžiantis vaikas.
Aš viena, pamiršta, palikta.

Jau tiek laiko taip tyliai kalbėjus,
Nesijuokus dienas ir naktis,
Tik sėdėjus, sėdėjus, sėdėjus...
Ir užmerkus stiklines akis.

Per dienas dust dulkėtoj lentynoj,
Vaiko verksmo klausyt naktimis.
Ar žmogus kada nors pagalvojo,
Kad many gali plakti širdis?

Ar toksai man paskirtas likimas -
Laiką leist rudoje dėžėje?
Tai kam skirtas širdies man plakimas?
Kam man reikia balsų galvoje?

***

Apsimeskim, kad linksma, kad gera,
Kad mes būsime visad kartu.
Suvaidinkime laimę ir meilę,
O širdy garsiai šaukim abu.
Klykim, rėkim... Juk nieks neįrodys
Šito lūdesio, pilno kančių.
O kai būsim kartu, patylėkim,
Gal išgirsime aidą šauksmų...

***

Ir plaukia gatvėm bei alėjom į rytojų
Savi jausmai, ir mintys, ir istorijos.
Net pėdsakas nelieka jiems po kojų,
Net trumpiniai gyvenimo teorijos.

Praplaukia, kartais grįžta, nesupranta,
Kodėl gi jie nemato kito kranto?
Atsakymas tik vienas – čia sala,
O kito kranto niekada nebus, nes jo nėra.

Miglė Morkūnaitė, 4e

***

Aplink būrys žmonių,
Ji dėmesio centre.
Tačiau kodėl nepaisant to
Ji jaučias vieniša?

Jos veidą puošia šypsena plati,
O juokas aidi lyg skambi melodija šiam šurmuly.
Tau pasirodys, jog viskas, ko trokšta ji šiandien –
Tai švęst gyvenimą lig paskutinės šios nakties taurės.

Bet vos pažvelgsi tu jai į akis,
Matysi kančią bei šlykštėjimąsi savimi,
Nes ta visa salonų prabanga
Tokia jai svetima...

Ramunė Rakauskaitė, 2b

Haiku

***

Ak, sudaužytą
Lūkestį išpustė jau
Birželio vėjai.

***

Likimo taku
Obelų sodan. Kas gi
Pasitiks tenai?

***

Išlygint raukšles
Rūpesčio nuo veido tau
Rugiuose geidžiu.

Jogilė Pucilauskaitė, 2c

„Geros knygos yra kaip geri gyvenime sutikti žmonės.”

(V. Gasiliūnas)

Ar kada nors piešėte dėžę? Ar bandėte joje uždaryti savo baimes? O aš piešiau... Vaikystėje, išgąsdinta didelio šuns, grįžau namo ir nupiešiau dėžę, kurioje uždariau patirtą baimę. Į dėžę įdėti įvairius dalykus išmokau iš geltonplaukio Mažojo princo. Berniukas iš Antuano de Sent – Egziuperi knygos „Mažasis princas“. Ši pasaka man tarsi draugas, kuris po mūsų ilgų pašnekesių priverčia susimąstyti apie tikrąsias gyvenimo vertybes. Pagrindinis šio kūrinio veikėjas saugojo savo vienintelę rožę, net avį dėžėje uždarė, kad nenugraužtų gėlės, kurią prisijaukino, nes juk „pasidarai amžinai atsakingas už tą, su kuriuo susibičiuliauji“. Tampi atsakingas už savo draugą, už savo išsakytus žodžius jam. O ar žinote, kuo gražios žvaigždės? Kuo graži dykuma? Pasak Mažojo princo „Žvaigždės gražios todėl, kad kiekvienoje yra gėlė, kurios nematyti“, o „dykuma graži tuo, kad kažkur joje slypi šulinys“. Bet juk nei gėlės žvaigždėse, nei šulinio dykumoje nematome. Kaipgi gali būti gražu, jei nematome grožio? Žmonės visada pamiršta vieną labai svarbų dalyką: „tikrasis grožis, vis tiek kieno – namo, žvaigždžių ar dykumos, - yra nematomas“. Prieš sutikdamas autorių Sacharos dykumoje, Mažasis princas nukeliavo ilgą kelią į Žemę. Buvo šešiuose asteroiduose. Ten sutiko karalių, tuščiagarbį, girtuoklį, biznierių, žibintininką ir geografą. Pastarasis ir patarė jam atvykti į Žemę. Po kiekvieno apsilankymo asteroide berniukas galvojo, kokie keisti, bet ypatingi tie suaugę žmonės. Autoriaus idėjos, išsakytos geltonplaukio berniuko lūpomis gyvena mano širdyje nuo pat vaikystės, nes su šia knyga aš augau, išgyvenau įvairias emocijas, taip pat verkiau. Bet ašaros byra ne tik iš liūdesio, skausmo, nevilties... Juk būna ir džiaugsmo ašarų. Juk ir autorius, guosdamas princą, mąstė, kad „Ašarų šalis – tokia paslaptinga.“ Ir tik tikras draugas, kuris yra dėmesingas ir jautrus, gali atspėti, kokios ašaros draugui ritasi skruostais. „Paprasti dalykai – patys ypatingiausi, bet tik išminčiai sugeba juos pamatyti,“ – mokė mane Paulo Coelho.

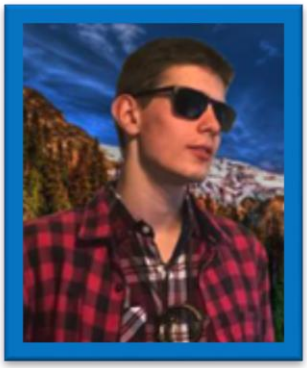

Domas Tvarijonas, 2c

Prieš pasauliui, tokiam, kokį mes jį suprantame, pasibaigiant, štai kas nutiko

001

Antanas buvo naujas radijo mėgėjas. Tik prieš kelias dienas gavo leidimą naudoti šaukinį LY4KZ. Jis jau ne vieną dieną sėdėjo prie radijo siųstuvo ir bandė išsiųsti pranešimą, tačiau jokio atsakymo vis nesulaukdavo.

Vis dėlto Antanas buvo optimistas ir tą vakarą į mikrofoną ištarė žodžius:

- QC, QC, čia šneka Antanas LIMA YANKEE FOUR KILO ZULU, - girdėjosi tik chaotiškas „sniegas“. - Kartoju, šneka Antanas LIMA YANKEE FOUR KILO ZULU.

- Girdžiu tave, Antanai, - iš „sniego“ pasigirdo aidintis balsas, - signalo kokybė - 59. Šneka LEONAS YGREKAS VIENAS ANTANAS. Mano vardas - Stanislovas.

- Malonu girdėti jus, Stanislovai. Iš šaukinio suprantu, esate ne naujokas?

- Ne, nesu.

- Gal tada galėtume paaiškinti, kas čia vyksta? Štai kelias dienas bandau savo siųstuvą ir nesulaukiau jokio atsakymo. O štai jau šį vakarą išgirdau jūsų balsą! Kur čia šuo pakastas?

- Tiktai šį vakarą pavyko su kuo nors susisiekti?

- Taip, su jumis.

- Dienomis tuščia? – abejingai paklausė vyriškis.

- Taip.

- Turėk omenyje, kad dieną net neverta bandyti, saulės aktyvumo laikotarpis, su Amerika dabar gali tik svajoti susisiekti.

- Gaila...

- Gaila, bet ką padarysi. Naktimis su Europa vis tiek gali ramiai šnekėtis.

- Tikrai?

- Pamąstyk gerai! - atšovė Stanislovas.

- Nereikia taip grubiai, - sumurmėjo panosėje Antanas.

- Pabandyk ir pats pamatysi.

Irzlus vyriškio balsas suglumino radijo naujoką ir šis nutilo, ieškodamas žodžių. Matyt, per ilgam.

- Matau, kad nesiriša mums kalba, Antanai, bet jei kada naktį nebus ką veikti, pakeisk savo imtuvo dažnį į 3849 kHz.

- Kas ten ypatinga?

- Toksai kalimas girdisi. Bent jau man, senam, galvą paskausta po kelių minučių.

- Nesistebiu. Nori, kad ir aš išprotėčiau?

- Ne, ne, ne, ne, ne. Tiesiog teko kalbėtis su kolegomis apie tai. Kartais išgirstam kokį žioplį šnekantį per mikrofoną. Galvojau, gal įdomu ir tau bus.

- Abejoju.

- Ką gi, Antanai, jau gultis ruošiuosi, tu gali toliau gaudyti bangas. 73.

- 73?

- Sėkmės tau.

- A... Tai ir tau, Stasy, 73.

- Mhm...

Vėl pasigirdo erzinantis „sniego“ ūžesys. Bet Antanas nenustojo transliuoti.

002

Tą naktį Antanui dar pavyko susisiekti su apskaitininku iš Belgrado ir odontologu iš Miuncheno. Jie mielai papasakojo apie QSL korteles, įrodančias sėkmingą ryšį su užsienio stotimis. Antaną, išgirdusį apie tai, pagavo naujas azarto pliūpsnis. Jonosfera sprendė, su kuo Europoje jis kalbėsis.

Tačiau per tokius įspūdžius Antanas nepamiršo ir pokalbio su Stanislovu apie kalenančią radijo stotį. Nors ir nesitikėjo nieko įdomaus, tačiau radijo imtuvui nustatė nurodytąjį dažnį ir įsiklausė. Tačiau per ausines išgirdo ne kalenimą, ne žioplį su įjungtu mikrofonu, o moterį. Jinai kažką vardijo šaltu balsu.

- I2NY08 23, I2NS08 27, I2OW04 12, I2SF06 12, I2TX08 19, I2BR13 16, I1LN27 21, I1LS37 13, I1VL29 01, I3PK44 14, I3TK45 16...

Antanui po trijų minučių pabodo klausytis šio beprasmio raidžių ir skaičių derinio ir ruošėsi išjungti savo imtuvą, bet staiga išgirdo siaubingą švilpimą.

Jį išmušė šaltas prakaitas ir išdžiūvo burna.

003

Pirmiausiai pasirodė akinanti šviesa, po to - siaubingas trenksmas. Kartu su trenskmu atskriejo vėjas, kuris viską ištaškė ir nubloškė, o galų gale ir padegė tai, kas stovėjo.

Viskam pasibaigus iš dangaus pradėjo kristi pelenai. O gal sniegas? Nežinau.

Tą dieną pasaulis, toks, kokį mes jį suprantam, pasibaigė.

004

Tuo metu, kai viskas buvo ramu ir Antanas šnekėjo su odontologu ir apskaitininku, už jūrų marių skrido bombonešis.

Tasai bombonešis buvo visiškai autonominis. Be jokio lakūno, nes jie, pasirodo, buvo per silpni skrydžiams, trunkantiems ilgiau nei parą. O štai kompiuteriai - ne. Nei jiems reikėjo miegoti, nei valgyti. Tereikėjo elektros, programos ir radijo ryšio.

005

Tame kompiuteryje buvusi įmantri programa, kurią sugalvojo majoras Izaokas Kersėjus. Šioji programa, paprastai paaiškinus, turėjo visąlaik klausyti radijo stoties ir, jeigu ryšis nutrūkdavo, bombonešis privalėjo keisti kursą link artimiausio taikinio ir, jeigu ryšis nesugrįžo, jį sunaikinti. Ši programa, pasak Izaoko Kersėjaus, užtikrino „Pateisinamą savigyną prieš agresorius“.

Majorą už idėją visi sveikino bei garbino. Jam buvo suteiktas naujas, Vadovaujančio Pulkininko laipsnis, o apie ordinus ir medalius nėra ką kalbėti. Visas tiesiog švytėjo nuo jų.

Tačiau nei Pulkininkas, nei kiti šiai įdėjai pritarę žmonės nebuvo fizikai. Nieko jie nežinojo apie saulės elektromagnetinio aktyvumo periodus ir nenumatė, kad šis saulės „pasispardymas“ galėjo sukelti radijo signalo trikdžius ir netgi dingimą.

007

Bombonešis skrido dieną ir negirdėjo radijo stoties, transliuojančios 3849 kHz dažniu taip pat, kaip niekas negirdėjo Antano.

„Jei“ sąlyga pasitvirtino ir bombonešis pasuko į taikinį, žemės link.

Link pasaulio, tokio, kokį mes jį suprantame, pabaigos.

Ne vien Vadovaujantysis Pulkininkas Izaokas Kersėjus buvo toks protingas.

Moksleivių kūrybos almanachas 2014

Jau antrus metus iš eilės Lietuvos edukologijos universiteto leidykla išleidžia knygą „Moksleivių kūrybos almanachas", kuris suradomas iš moksleivių trumposios prozos nugalėtojų kūrinių. Į šią knygą pateko geriausieji, įdomiausius kūrinius pateikę jaunieji rašytojai. Šių metų konkursas buvo skirtas laisvei. Viena iš šios knygos autorių – mūsų gimnazijos mokinė Ornela Kviecinskaitė, 2h (mokytoja Audronė Tuminauskienė).

Niekada nesijaučiau mokanti rašyti. Niekada netgi nemėgau rašyti. Tačiau nuo pat mažų dienų mane traukė knygos. Kiekvieną vakarą vis prašydavau mamos, tėčio, močiutės paskaityti man pasaką. Prašydavau tol, kol pati išmokau skaityti. Tada man atsivėrė akys. Skaitydama vis daugiau ir daugiau, augo mano kūrybiškumas, vaizduotė, noras taip pat ką nors sukurti... Pirmąjį savo kūrinį parašiau būdama dešimties metų. Su juo mokyklos konkurse laimėjau pirmąją vietą. Tada supratau, jog man patinka rašyti, jog galiu rašyti. Supratau, kad knygų skaitymas įkvepia man norą kurti. Džiaugiuosi, jog pamėgau knygas, nes dabar be jų neįsivaizduoju savo gyvenimo. Ornela

Laisvė

Atsibundu. Lėtai pramerkiu akis. Matau saulę, kylančią iš už horizonto. Išgirstu pirmuosius paukščių garsus. Apsidairau. Aplinkui matau medžius. Daugiau nieko. Pramankštinu kojas, nes miegant jos buvo sustingusios. Išskečiu sparnus. Porą kartų paplasnoju vietoje ir pakylu aukštai ligi dangaus, matau viską: miškus, pievas, kalnus, vandenis. Matau daugiau, negu kas kitas: lapės urvą, žolėje žvilgantį rasos lašą, nulūžusią šaką, pakibusią ant medžio, kuri vos vos laikosi, ir užtektų tik stipresnio vėjelio, kad ji nukristų žemyn. Danguje nė vieno debesėlio, todėl galiu matyti ne tik tai, kas ant žemės, bet ir kas danguje. Pasigaunu šiltą srovę ir ištiesęs sparnus kurį laiką sklendžiu. Jaučiu, kaip šiltas oras kelia mane aukštyn ir aš be jokių pastangų skrendu. Jausmas geras. Jaučiuosi lengvas, galingas. Nejaučiu žemės traukos. Nejaučiu jokios traukos. Pažvelgęs žemyn matau, kaip upėje plaukioja žuvys. Jos tiesiog plaukia. Plaukia pasroviui. Jos negali eiti žeme, negali skristi. Jos priklausomos nuo vandens, gali tik plaukti. Aš nepriklausomas nuo nieko. Aš galiu skristi. Galiu eiti žeme. Galiu plaukti. Jaučiuosi laisvas.

Kažkas sujuda. Aš iš karto sureaguoju. Pilkas kailis šmėkšteli tarp krūmų. Miško papėdėj sustoja. Apsidaro. Iš toli matau, kaip kraipo savo didžiules ilgas ausis. Klausosi, bet manęs jis neišgirs. Nusileidžiu truputį žemiau ir laukiu. Nė akimirkos nepaleidžiu jo iš akių. Kiškis paskutinį kartą apsidairęs išbėga į pievą. Turbūt skuodžia namo. Nusileidžiu prie pat žemės ir skrendu palei ją. Jaučiu, kaip vėjas kedena man plunksnas. Matau, kaip kiškis šokuoja atsispirdamas užpakalinėmis kojomis. Aš jau beveik prie pat. Truputį suskleidžiu sparnus, sulėtinu ir ištiesęs nagus čiumpu jį. Prispaudžiu prie žemės ir uždusinęs pradedu doroti jį. Baigęs palieku tik kailį ir kaulus. Išskečiu sparnus ir atsispiriu nuo žemės . Apsukęs kelis ratus vėl pakylu aukštyn. Netikėtai pamatau vienišą didžiulį vilką, einantį mano sudoroto grobio link. Turbūt užuodė kraują. Vėl sukdamasis ratais lėtai leidžiuosi žemyn ir suklykiu. Žvėris išgirdęs mane apsisuka ir iš visų jėgų pradeda bėgti į kitą pusę. Apsukęs paskutinį ratą, ištiesęs nagus įsikimbu jam į storą kailį. Tik staiga papučia stiprus vėjas, mes kūlvirsčiais ridenamės žeme. Atlaisvinau nagus ir nugriuvau. Tolėliau pamačiau sunkiai atsistojantį vilką. Jis nusipurtė, apsidairė, pamatė mane. Pradėjo urgzti ir lėtai artintis. Aš atsistojau, vėl suklykiau ir pasiruošiau savo ilgus, aštrius nagus. Staiga abu išgirstame staigų, šaižų garsą. Dar girdžiu, kaip aidas atsimuša į kalvas. Nežinau, kas tai buvo, bet vilkas pabrukęs uodegą, nuleidęs ausis pradeda slinkti atgal, po to apsisukęs skuodžia greičiau nei tada, kai išgirdo mane. Nustebęs atsisukau. Link manęs ėjo du didžiuliai padarai. Jie pasirodė grėsmingi, todėl pakilau į orą. Staiga viskas aptemo. Aš nieko nematau! Bandau kabinti nagais, bet juos kažkas surakina ir stipriai laiko. Pradedu klykti ir mosuoti sparnais. Jaučiu aštrų skausmą sprande. Galva apsvaigsta, sunku judėti. Mano sparnai pasunkėjo, aš...

Atsibundu tamsoje. Nieko nematau. Ant mano galvos kažkas uždėta. Pabandau išskleist sparnus, bet negaliu. Bandau eiti, bet negaliu. Pradedu klykt ir mušt sparnais, draskyt nagais, kapot snapu tą kietą daiktą. Kur dingo dangus, lengvumas, laisvės pojūtis? Aš negaliu padaryt nieko! Jaučiuosi mažas ir bejėgis. Kaip tos žuvys. Išgirstu žingsnius. Nutylu. Žingsniai artėja. Tas dvikojis padaras čia. Jaučiu tai. Jis stovi šalia. Man baisu. Išgirstu girgždesį virš galvos. Jis pakelia mane. Bandau išsilaisvint. Nepavyksta. Mano galva atsilaisvina ir aš vėl galiu matyti. Jis padeda mane atgal į tą ankštą vietą. Dabar matau, kaip kažkas nueina. Apsidairau. Nors vis dar tamsu, galiu matyti. Tai, ką pamatau, protu man nesuvokiama. Begalė gyvūnų, mažų ir didelių, uždaryti į narvus, kaip ir aš! Pastebiu, kad niekas nebando pasprukti. Net nejuda. Garsiai suklykiu jiems. Keli atsisuka į mane, bet nusisukę vėl sustingsta. Pagalvoju, kiek laiko man reikia būti čia, kad tapčiau kaip jie? Dar kartą pasipiktinęs suklykiu ir įninku vėl draskyt nagais, kapot snapu ir plakt sparnais tą metalo dėžę! Po kelių varginančių valandų, netekęs jėgų, užmiegu.

Staiga krūpteliu nuo didelio triukšmo. Nesuprantu, kas vyksta. Kur aš esu? Apsidairau. Prisimenu. Man tai nepatinka. Matau, kaip žmonės ateina, ima narvus, ir išeina, vėl grįžta. Matau, kad narvų su gyvūnais vis mažėja. Kur jie dingsta? Kur jie dabar? Galiausiai ateina prie manęs. Išneša į dienos šviesą. Rytas. Saulė ką tik patekėjus. Tokiu laiku aš skraidau, medžioju. Sujudu, niekas nekreipia į tai dėmesio. Aš garsiai suklykiu. Dar, ir dar. Žmogus man kažką piktai sumurma, trenkia pagaliu per narvą.Išsigąstu. Bet nepasiduodu. Klykiu tol, kol jis sustoja. Pradeda purtyti narvą. Daužausi į jį. Kiekvienąkart atsitrenkęs jaučiu skausmą. Pagaliau jis baigia purtyti mane ir vėl eina toliau. Daugiau neišleidžiu nei garso. Niekas dar niekada neprivertė manęs tylėti. Niekas nedraudė man skraidyti, medžioti. Toliau matau sudėtus narvus su gyvūnais, bet mes einam ne ten. Pasukam į kitą pusę, nueinam į laukus, kur stovi dar du žmonės ir kažko laukia. Mes vis artėjam prie jų. Sustojam. Vienas jų prieina prie manęs arčiau. Žiūri, apeina aplink ir vėl žiūri. Tada, linkteli ir paduoda pinigus. Žmogus, gavęs juos, mosteli mano pusėn ir esu nešamas prie kitų narvų, tik čia nesustojam, einam toliau. Staiga suprantu, kad mane neša atgal į tamsią, bauginančią erdvę. Ne. Neišversiu daugiau. Esu alkanas. Man reikia saulės. Aš turiu ją matyti. Noriu pakilti į dangų. Privalau pakilti į dangų. Ir niekas manęs nesustabdys. Pradedu vėl klykti, kaip pašėlęs plakti sparnais, kertu snapu jam per pirštą. Žmogus suriko. Jo visas veidas išraudo. Sukandęs dantis numeta mane ant žemės ir kažkur dingsta. Neilgai trukęs grįžta. Viena ranka raudona nuo kraujo, kitoje didžiulis pagalys. Įtempiu kojas. Suskleidžiu sparnus. Ir sustingstu. Aš pasiruošęs. Dabar arba niekada. Jis priėjęs atidaro narvą norėdamas tvot man lazda, bet aš greitesnis. Greičiau, nei jis sureagavo, aš iššoku, savo nagais drėskiu jam per veidą ir šaunu į dangų. Pakilęs aukštai netgi čia girdžiu to keisto padaro riksmą. Bet tai jau nebesvarbu. Aš ištrūkau. Suklykiu. Šį kartą tai laisvės klyksmas. Aš vėl nepriklausomas! Aš vėl galiu skristi! Galiu eiti žeme! Galiu plaukti! Jaučiuosi laisvas! Aš esu laisvas!

Respublikinių olimpiadų ir konkursų nugalėtojai 2014-2015m.m.

Sveikiname gimnazistus, pelniusius svarbiausius apdovanojimus už aukščiausius pasiekimus!

Augustė Banėnaitė, 2c (mokytoja V. Januškienė) - II vieta; Kauno miesto vertimo konkursas, III vieta; Respublikinė anglų kalbos olimpiada.

Linas Juodvalkis, 4h (mokytoja R.Preikšienė) – III vieta; Respublikinė geografijos olimpiada.

Aironas Šeputis, 4 h (mokytoja I. Kublickienė) – III vieta; Respublikinė ekonomikos ir verslo olimpiada.

Audrius Frankonis, 4b (mokytoja I. Kublickienė) – III vieta; Kauno ekonomikos ir verslo olimpiada. Padėkos raštas Respublikinė ekonomikos ir verslo olimpiada.

9c (mokytoja R.Preikšienė) – I vieta; Kauno regionas, I-oji Aplinkosaugos olimpiada.

Darius Balandis, 1d (mokytoja G. Benetienė) – I vieta; Kalbų kengūra.

Tautyvdas Mickevičius, 3c (mokytoja J. Bartuškienė) – I vieta; Kalbų kengūra; (mokytoja D. Roževičienė) I vieta; Respublikinis etikos konkursas.

Domantas Mikuta, 2b (mokytoja S. Jukštienė) – I vieta; Kalbų kengūra.

Jogailė Markevičiūtė, 1a (mokytoja G. Rakauskienė) – I vieta; Geografijos kengūra.

Agnė Ališauskaitė, 4f (mokytoja D. Roževičienė) – I vieta; Respublikinis etikos konkursas.

Paula Ruškytė, 1d (mokytoja V. Mataitė – Grigaitienė) – I vieta; turo laureatė, Respublikinis konkursas „Švari kalba – švari galva“.

Laura Tarandaitė, 1d (mokytoja V. Mataitė – Grigaitienė) – I vieta; turo laureatė, Respublikinis konkursas „Švari kalba – švari galva“.

Domantas Kilda, 1e (mokytas R. Petkevičius) – I vieta; Respublikinis mokinių kūrybinių darbų konkursas „Fizikos bandymai aplink mus“.

Ramunė Rakauskaitė, 2b (mokytoja R. Jurčiukonienė) – I vieta; Kristinos Sabaliauskaitės trumojo rašinio konkursas „Istorija greta mūsų“.

Milda Banevičiūtė, 3a (mokytoja R. Jurčiukonienė) – III vieta; Respublikinis rašinio ir esė konkursas.

Paulina Treinytė, 2d (mokytoja A. Tuminauskienė) – laureatė; Respublikinis konkursas „Laiško rašymas ranka“.

Kornelija Kudrevičiūtė, 1d (mokytoja V. Mataitė – Grigaitienė) – I vieta; Respublikinis edukacinis lietuvių kalbos ir literatūros konkursas „Olympis 2015“.

Laura Aleknavičiūtė, 3a (mokytoja G. Rakauskienė) – I vieta; Kauno geografijos olimpiada; Respublikinis edukacinis geografijos konkursas „Olympis 2015“.

Paulius Čeponis, 3a (mokytoja G. Rakauskienė) – I vieta; Respublikinis edukacinis geografijos konkursas „Olympis 2015“ ; (mokytoja J. Mitrulevičiūtė) – III vieta; Kauno istorijos olimpiada.

Marius Bytautas, 3a (mokytoja G. Rakauskienė) – I vieta; Respublikinis edukacinis geografijos konkursas „Olympis 2015“; (mokytoja S. Petkevičienė) – I vieta; Respublikinis edukacinis fizikos konkursas „Olympis 2015“.

Kernius Vilkevičius, 3a (mokytoja G. Rakauskienė) – I vieta; Respublikinis edukacinis geografijos konkursas „Olympis 2015“; (mokytoja S. Petkevičienė) – I vieta; Respublikinis edukacinis fizikos konkursas „Olympis 2015“.

Ieva Agnė Kazakevičiūtė, 1a (mokytoja R. Praniulienė), – I vieta; Respublikinis edukacinis istorijos konkursas „Olympis 2015“.

Sveikiname raštingiausias gimnazistes!

Šiais mokslo metais raštingiausiomis tapo dvi trečiokės:
Giedrė Andrulevičiūtė, 3b (mokytoja V. Bartaševičienė) ir **Rūta Martišiūtė**, 3c (mokytoja D. Narbutavičienė).

Pakalbinome merginas.

Ar nustebote laimėjusios?

Giedrė: Nustebau, tikrai maniau, kad bus geriau pasiruošusių ir pasirodžiusių už mane ir Rūtą.

Rūta: Pripažinsiu, laimėjimas buvo netikėtas ir labai maloniai nustebino.

Kas padėjo pasiekti šį rezultatą?

Giedrė: Iš tikrųjų, turiu nuojautą – dažniausiai ji padeda rašyti taisyklingai. Žinoma, padėjo ir mokytoja Vilma Bartaševičienė, nes 9 klasėje, tik pradėjus pas ją mokytis, išmokau taisykles ir pradėjau jas taikyti.

Rūta: Tokia galimybė gali pasitaikyti kiekvienam, kuris ateina į lietuvių kalbos pamokas ir noriai mokosi. Iš tiesų myliu lietuvių kalbą ir didžiuojuosi savo tėčiu, kuris pateko į antrą Lietuvos nacionalinio diktanto rašymo turą. Galima tik spėlioti, ar tai turi ką nors bendra su šiuo mano pasiekimu.

Koks jūsų požiūris į šiuolaikinio jaunimo netaisyklingą kalbą, taisyklių nepaisymą?

Giedrė: Aš pati naudodamasi kompiuteriu, internetu, renkuosi lietuvišką raidyną ir manau, kad tai padeda išlaikyti raštingumo įgūdžius. Net rašydami žinutes taisyklingai, su lietuviškomis raidėmis, geriau įsimename sudėtingesnius žodžius, jų rašybą ar skyrybą sakiniuose, taip neprarandame gebėjimų.

Rūta: Jaunimas turėtų aiškiai suvokti, kur taisykles būtina taikyti, o kur galima kalbėti laisviau. Manau, jog šį gebėjimą turiu, tad kartais kalbėdama su bendraamžiais taisyklių nepaisau.

Ar prasmingas šis konkursas?

Giedrė: Jis suteikė daugiau pasitikėjimo savo jėgomis, ypač rašybos ir skyrybos srityje.

Rūta: Šis konkursas man suteikė puikią galimybę išbandyti save. Labai džiaugiuosi, jog nepraleidau progos prisiminti lietuvių kalbos taisykles ir varžytis su mokyklos raštingiausiais mokiniais.

Džiaugiamės jūsų laimėjimais, mintimis, linkime ir ateityje puoselėti lietuvių kalbą!

Mokytoja Rita Rakauskaitė

Draugiškiausio bendraklasio rinkimai

Kovo mėnesį gimnazijoje vyko „Draugiškiausio bendraklasio rinkimai“. Šiame Gabių vaikų klubo „Perpetuum mobile“ renginyje dalyvavo pirmosios ir antrosios gimnazijos klasės. Kiekviena iš jų turėjo nuspręsti, kam atiteks draugiškiausiojo vardas. Labai įdomūs rinkimai įvyko 2c klasėje: mokiniai vienbalsiai nutarė, kad **Gintarė Vaitkutė** yra pati draugiškiausia klasėje. Nusprendėme ją pakalbinti.

Gintare, koks jausmas apėmė, kuomet bendraklasiai tave išrinko draugiškiausiu klasės žmogumi?

Neapsakomas džiaugsmas! Visiškai to nesitikėjau – kai pranešė, kad esu išrinkta draugiškiausia klasėje, labai apsidžiaugiau.

Ką tau reiškia šis apdovanojimas?

Man tai svarbu, nes suprantu, kad žmonės mane pastebi, kad esu jiems įdomi, svarbi. Kad nesu „sugadintas“ žmogus (juokiasi).

Kaip manai, kokios tavo savybės nulėmė šį pasirinkimą?

Gal nuoširdumas, paprastumas, atvirumas. Stengiuosi būti geros nuotaikos, su visais mielai elgtis. Be reikalo nekeliu skandalų ir problemų, nemėgstu būti dramų karaliene.

Ar šie rinkimai buvo prasmingi, ar juos vertėtų organizuoti kitais metais?

Manau, taip. Tai padeda žmonėms pasijusti svarbiems, įvertintiems, priverčia pasitemti ir būti geresniems su kitais.

Gintare, ką galėtum patarti kitiems gimnazistams, kurie siekia tapti draugiškiausiais?

Galbūt tiesiog būti savimi, gerbti kitus ir mandagiai su jais elgtis.

Justė Balsytė, 2c

„Augu skaitydamas“ nugalėtojai

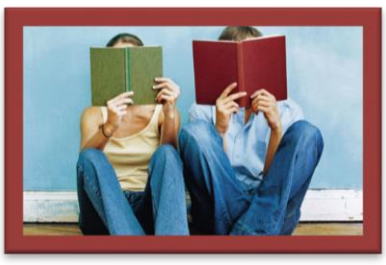

Sveikiname 2014 - 2015 mokslo metų nominacijos „Augu skaitydamas“ nugalėtojus! Buvo išrinkti daugiausia skaitantys mokiniai iš kiekvienos klasių grupės: Gabrielė Bubaitė, 1d, perskaitė dešimt knygų; Ronaldas Mongirdas, 2g, perskaitė septynias knygas; Monika Staugaitytė, 3e, perskaitė net penkiolika knygų; Gabija Kaluževičiūtė, 4h, perskaitė dvylika knygų. Šie mokinai daugiausiai skaito gimnazijos bibliotekoje.

Bibliotekos vedėja Angelė Zubrickienė